

умрѣ на този часъ отъ радостъ? и трѣба това да бѣде единствено-то послѣдното ми размышленіе. О море, свещенно море! чуѣ гласа ти който ми призовава, ти е призовка на радостъ и утѣшеніе. Казу-вать че ты безчестишь оногозъ който се ввѣрля въ обаятіята ти, че твоитѣ жертви не прѣминуватъ грозното лице на Стикса. Нека е! Азъ не искамъ да го срѣщамъ по-късно въ жгѣла на мрътвотѣ, защото ще го намѣрихъ близу при *онкзи*. И тѣй мира на забравяніето, мира на забравеніе желяжъ азъ; Други Елисейски поля нѣма за сърдце каквото моето сърдце.

Единъ отъ корабленниците, като бѣше между сънь и безсѣніе, чу едно леко бухваніе въ вѣднитѣ отъ покрыва на кораба, но надви-ванъ отъ сънь, поозрихъ са на горѣ на долу и, когато корабтъ слѣ-дуваше честито пѣтя си, стори му са че видѣ нѣщо бѣло лежаше врьзъ вѣднитѣ, но мѣрнованіето тутакси исчези и той са прѣдаде пакъ на сънь, въ който сънува че си почиваше у дома си, обиколенъ отъ любезнитѣ си.

Първата мисль на любовниците, щомъ станкха отъ сънь, бѣ-ше взаимната имъ любовь, втората имъ мисль бѣше Недія, не бы възможно да ѣк намѣрятъ, никой не бѣ ѣк видѣлъ слѣдъ прѣставаніе-то на тъмнината, по всичкитѣ жгѣлы на кораба не си намѣри нито диря отъ неѣж. Тинственна отъ начало до край възнесе се за вынжгы далечъ отъ свѣта тесалийката безоката. Главкъ и Иона останѣха като нѣмы, размыслеваха за причинитѣ, приближаваха са единъ другий, защото само въ себе си намѣрваха свѣта, забравиха радостта за избавленіето си и плакаха както бы оплаквали сестра.

ГЛАВА ПОСЛѢДНЯ

ДѢТО ВСИЧКО СА СВЪРША

*Пиемо отъ Главка до Салустіа десетъ години слѣдъ
разореніето на Помпея.*

Изъ Атина

Главкъ Салустію радовати ся

Искашь да дойдѣ въ Римъ да са видимъ пакъ. Не, Салустіе, по добрѣ ты ела да са състанемъ въ Атина. Азъ са отказахъ отъ града отъ самодържавния, и отъ метежнитѣ му, многочумнитѣ и отъ повърхностнитѣ му наслажденія. Отъ сега за вынжгы азъ рѣшихъ да